Hij zag, dat zij zou doorgaan met vragen, tot hij niets meer wist, en zei daarom: „Wel, ik heb twee anonieme brieven gekregen. Nu, je mag ze wel lezen ook, misschien kèn jij het schrift wel."

Hij nam ze uit zijn portefeuille en reikte ze aan haar over.

„Dit is de eerste, kreeg ik een maand geleden ongeveer."

„En waarom vertelde je het mij den vorigen keer dan niet?"

„Wel, zooals ik je al zei: ik vond het de moeite niet, omdat ik het toch niet geloofde, dat jij alle middagen met een heer zou loopen wandelen. Te gek om los te loopen. — Want hoe zou je je dan 's Zondags tegenover mij hebben kunnen goedhouden, daar ben je toch te eerlijk voor. — En zeg, nu kun je ook wel weten, waarom ik dien Woensdag niet kwam. Er stond n. l. in den tweeden brief, ik moest maar eens een dag in de week overkomen, dan zou ik zelf wel zien. Nou, ik wilde niet, dat iemand, welk mispunt dan ook, zou kunnen denken dat *ik* geloof kon slaan aan kletspraatjes over jou, en daarom alleen ben ik weggebleven."

Wil schaamde zich diep; met hoogrood gelaat en neergeslagen oogen, had ze hem aangehoord, 't gezicht wat afgewend, alsof ze naar buiten staarde. Jo deed, of hij haar zenuwachtigheid niet opmerkte. „Hier, lees ze zelf maar," en zich omkeerend liep hij fluitend het priëel uit, en langzaam den tuin in. Hij voelde zijn knieën knikken, en zijn handen beefden. „Nu komt het er op aan," dacht hij; „nu is het winnen of verliezen." Hij had alles al lang begrepen, óók wie de schrijver van de brieven was, maar hij begreep óók, dat er alles van afhing, zich onwetend te houden. Want gewillig zou hij haar niet kunnen opgeven. Liever strijden tot het laatst, hoè zijn trots zich daar ook tegen verzetten zou. „Als het nog een nobele kerel was geweest," dacht hij bitter, „maar zóó een," — en dan vond hij weer, dat zijn kans toch niet zoo slecht stond. Alléén, hij moest zich niet bevreesd of streng toonen, maar kalm, en overtuigd van haar trouw. Dan zou haar hart haar den rechten weg wijzen . . . . . .

In angstig wachten, de minuten tellende, liep hij den tuin rond, vermeed het huis, vermeed vooral ook het priëel. Een kwartier lang kon hij zich beheerschen, toen vond hij het genoeg en trad weer bij haar binnen.

Toen Wil de brieven zag, voelde ze als bij ingeving dat Henk ze geschreven had. Waaraan zij 't precies zag, wist ze niet. Het schrift was verdraaid, maar hij had een damesachtige schrijfhand en aan enkele kleine bijzonderheden, meende zij het ook wel te herkennen, maar het was voornamelijk de stijl, die haar overtuigde van haar vermoeden. „U hoeft mij niet te gelooven, ga zelf maar eens op een middag in de week langs —" ja, dat is echt iets voor hem, dacht Wil, en het was alsof zij nu pas zag, wat een bedrieglijk karakter hij eigenlijk had. Honderden kleinigheden die zij vroeger had opgemerkt, maar waar zij niet over nagedacht had, verschenen haar nu plotseling in het ware licht. Dat hij zich verbeeld had, van haar te houden (ze geloofde al niet meer dat hij het ooit werkelijk had gedaan) was nog daaraan toe, maar hij had haar tegen haar wil opgezocht en nageloopen, telkens weer, hoewel zij hem in 't begin duidelijk haar antipathie toonde, en toèn ten slotte getracht haar wantrouwen jegens Jo in te boezemen. Vol schaamte moest zij zich bekennen, dat het hem feitelijk was gelukt. Wat had zij zich toch door hem laten ompraten. Ten slotte was ze bijna gaan gelooven dat ze hem, een valschaard, liefhebben kon. En nu: Hoe gemeen, haar aan de kaak te stellen door dat alles, aangedikt en verergerd, aan haar verloofde te gaan schrijven.

Hoe gelukkig, dacht Wil, dat Jo zoo anders was dan zij. Ze schaamde zich diep als ze dacht aan zijn vaste vertrouwen in haar, terwijl de schijn zoo tegen haar was. En niet slechts de schijn, maar de werkelijkheid. Als hij alles eens wist, dacht ze angstig, zou hij, die voor zichzelf zulke strenge begrippen van recht en trouw had, haar dan wel kunnen vergeven?

O, als hij slechts zei: Kies tusschen ons, zooals haar deze week door den ander gevraagd was, dan zou ze niet meer hoeven te zeggen: ik weet het niet. — Ze wist nu heel goed, aan wien ze zich toevertrouwen durfde voor heel een leven.

Maar — ze rilde bij de gedachte — hij kon haar wel van zich stooten, als zij de waarheid vertelde, zeggen: ik wil geen halve liefde en laat je vrij en hoe zou ze hem dan kunnen bewijzen, dat haar hart hem toebehoorde, als hij haar niet meer gelooven wou?

Dàn dacht ze weer aan de andere vrouw. Zoo amusant! had hij gezegd. Kon het niet, zij wist toch ook niet alles, dat dat dieper zat, dan hij haar wilde bekennen? Ze haatte zichzelf bijna om dat wantrouwen, maar ze kon niet die gedachte kwijt worden, en voelde zich dan zooveel minder dan Jo, die, al zonder haar verantwoording te hooren, haar vrijsprak.

Waarom was hij nu weggegaan? Om haar te sparen, om haar gelegenheid te geven tot zichzelf te komen en zich op verdediging voor te bereiden. En wat zou ze zich verdedigen, zeggen: „Jo, het zijn allemaal leugens?" Maar dat zou ze immers niet kunnen, als ze hem in de klare grijze oogen zag, neen, véél beter zou het zijn, alles te bekennen en zich dan aan zijn genade over te geven. Zou ze *dat* wel durven?

Zooals hij door den tuin had geloopen, de handen op den rug, de krachtige kop een weinig voorovergebogen, ernstig-peinzend de wijd-open oogen, kwam hij bij haar binnen. Zijn zwijgen was een vraag om opheldering, een smeeken om vertrouwen. Al Wil's overwegingen hielden eensklaps op toen ze hem zoo zag; ze had niets meer te beslissen, niets meer zich voor te nemen, ze dacht alléén nog, dat ze hem zoo mooi vond, zoo echt manlijk. Ze begreep niet meer, dat ze het fijne, maar nietszeggende gezicht van Henk een oogenblik mooier had kunnen vinden . . . .

Jo kwam naast haar staan. Met zijn arm over haar schouder keek hij mee in den brief, dien ze nog altoos in de hand hield.

„Flauw hé!" begon hij. „'t Heeft je toch niet van streek gemaakt, kindje?"

„Jo," antwoordde ze, zonder hem te durven aanzien, „heb je geen oogenblik gedacht, dat er wel eens iets van waar kon zijn, twijfelde je geen oogenblik?"

„Welnee. Ik *wil* niet twijfelen aan jou, ik vertrouw je volmaar als je later alleen nog eens alles overdenkt zul je dan niet boos op mij worden, en als de andere . . . ."

„Stil nu Wil, geen woord meer over haar. Ik zal nooit meer met haar meegaan als 't je hindert."

„Och, ik wilde je juist iets anders voorstellen. Ik kan me nu eenmaal niet begrijpen dat jij, na alles wat je weet, nog van me houden kunt."

„Wel," lachte hij, „je hebt toch immers nog jezelfde heerlijke blauwe oogen en jezelfde krulhaar, je bent nog heelemaal de oude voor me, hoor."

„Maar ik wou zoo graag dat je ook een kans had, jezelf te beproeven. Als je nu nog een poosje doorging en zoo vaak het voorkomt haar gezelschap geniet. . . . . Vraag jezelf dan ten slotte af, of je heusch van mij méér houdt. En dan moet je 't me eerlijk zeggen, bijv. over vier weken, en dàn zal 'k pas gerust zijn, dan weten wij beiden pas . . . . ."

„Maar Wil toch — wat een onzin! Ik weet het al lang!"

„Niet zóó zeker! Vroeger dacht ik ook, dat voor mij niemand bestaan kon dan jij, en toen de verleiding kwam . . . Daarna kèn je jezelf pas. En zij — ze is misschien beter dan ik, misschien is haar liefde sterker dan de mijne is gebleken te zijn, en Jo, ik gun je zoo graag het allerbeste!"

„Het allerbeste, dat ben jij!"

„Dat weet je niet. Je zegt het, omdat je geen anderen goed kent."

„Nu, ik zie wel, je wilt persé een martelaarschap. Moet dat nou je zelfbepaalde straf soms zijn? En ik moet dat meisje trachten te leeren kennen — tusschen haakjes, dat gaat gauw genoeg, want het is geen „stil water met een diepen grond" — en dan moet ik kiezen tusschen haar en jou — hé?" Hij spotte 'n beetje met haar en bedoelde een luchtig plagerijtje, maar schrok van de uitwerking, toen hij zei: „en als de schaal nu 's oversloeg naar haar, zou je geen spijt hebben, Wil?"

„Zie je wel," kwam ze heftig. „Zie je wel, dat je ook twijfelt aan jezelf, dat ik gelijk heb gehad."

Hij trok haar hoofd naar zich toe. „Een kus, Wil, dan is alle twijfel over." Maar zacht weerde zij hem af.

„Nee Jo, dat niet. Het is me, of het niet eerlijk tegenover haar is, als ik dit voor heb. Dan staan de kansen niet gelijk."

Nu werd hij werkelijk kwaad, en niet de minste moeite doende, om zijn boosheid te verbergen, zei hij hard, met driftig voetverzetten: „'t Wordt hoe langer hoe mooier! Zou je maar niet liever ons engagement even verbreken voor die 4 weken, of vind je een heel jaar soms niet beter, dan heb ik twaalf maal zooveel kans. Of neem desnoods twaalf verschillende — achtereenvolgende dan —" Snijdend-sarcastisch was zijn toon, en met 'n ijzige strengheid, die haar deed sidderen ging hij verder: „Maar bedenk, aan alles komt een eind, óók aan mijn geduld tegenover jouw grillen!"

Wil had hem eerst verschrikt aangezien, toen wendde ze langzaam het hoofd af en eindelijk zag hij haar met verdachte bewegingen naar 'n zakdoek grijpen. „Ja, natuurlijk, nou komen de waterlanders," dacht hij, nog wrevelig. Dan, opeens weer verteederd, bukte hij zich, om haar in 't gezicht te zien, maar met een heftige beweging draaide ze zich weer naar hem toe en, het gezicht met de handen bedekkend, de armen op zijn schouders, huilde ze als een kind.

„Jo, lieve Jo, willen we elkaar dan nooit meer begrijpen?"

Innig hielden zijn armen haar omvat en terwijl hij zijn hoofd tegen het hare legde, antwoordde hij met innige overtuiging:

„Nu begrijpen we elkaar."

EEN OUD-VOORBURGSCH MONUMENT, DAT VERDWIJNEN GAAT.

De bekende korenmolen bij den Achterweg te Voorburg (Z.-H.), die de aantrekkelijkheid der omgeving niet weinig verhoogde doordien hij steeds in goeden staat werd onderhouden, is na eenige jaren van rust, thans bestemd om te worden afgebroken, daar het terrein als bouwgrond zal worden verkocht. *(foto Van Tol.)*

komen." — „En als ik je nu zei, dat — dat het wèl waar is?"

„Dan — nou dan zou ik blij zijn, dat het achter den rug was en, dankbaar dat je door ervaring geleerd had, gelooven dat het zich nooit meer herhalen zou."

„Anders niet? Zou je niet jaloersch zijn?"

„Ik? Nee kind, nee, jaloersch kan ik op niemand zijn. Je weet, als je van mij af wou," — zijn stem trilde hoorbaar — „dan had je maar 'n paar woorden te zeggen, en je was vrij. Zoolang je dàt niet doet, zal ik blijven gelooven, wat ik altijddoor gevoeld heb, dat *wij* bij elkaar behooren."

Toen was Wil overwonnen. En met bevende stem ging ze vertellen, van 't begin af toen ze nog zoo'n tegenzin had gehad in Henk Meyboom, tot het eind, zijn vraag: Wie van ons beiden? en toen zij kwam aan haar antwoord: ik wéét het niet, toen, alsof daar iemand was die haar wilde weghalen, nam hij haar in zijn armen en vroeg, met 'n stem, heesch van aandoening: „Weet je het nu, Wil, weet je het nu wèl?"

Ze antwoordde niet dadelijk, en zwijgend wachtte hij.

„Ik durf het niet zeggen Jo, ik heb geen recht meer."

„Dat heb je wel. Zoolang je van me houdt, heb je recht op me, omdat ik alléén jou heb liefgehad en ooit zàl liefhebben. Weet je 't nu Wil?"

„Hèm niet," antwoordde ze. „Henk niet."

En ze vertelde dat hij het was geweest die de brieven stuurde, en die haar van Jo's omgang met Dien Snijders had verteld. „en Jo," eindigde ze, „je hart is goed, je vergeeft mij nu.

EENZAAM

DOOR CISSY VAN MARXVELDT

Het was echt herfstweer. De Octoberstormen joegen de bladeren der boomen dwarrelend neer en gierden langs de huizen. — Rie van Dalen zat in haar kale pensionkamer dicht bij de kachel en toch rilde ze. De kachel wilde niet trekken en het was zoo koud! De pendule, die altijd van den slag was, tikte vijf schorre slagen af. Het was zeven uur. — „Nog drie uur, voor ik met fatsoen naar bed kan gaan", dacht Rie. En wèer rilde ze. Ze voelde àl de sombere gedachten weer aankomen, ze wist, dat ze er wèer niet aan zou kunnen ontkomen, hoe ze zich er ook tegen verzette. En ze wilde niet denken, ze wilde het niet.

Haar hospita tikte aan de deur, en bracht de thee binnen. Het was een stuursch mensch, dat weinig sprak, waar Rie aan een kant blij om was; ze hield niet van ellenlange redevoeringen van hospita's. Maar nu begon ze zelf: „Wat waait het toch vreeselijk hè juffrouw?" — De hospita ging er evenwel niet op in, beaamde kort, dàt het vreeselijk